

— Тъй ли? Че азъ не видѣхъ, че е поси-
пано и отвѣнъ. Ти си вземалъ, ти го про-
давашъ. Продавай го! Нека стоятъ утре де-
цата ти гладни.

— Я мълчи! — сопна ѝ се Консула. —
Азъ пълня хамбара, азъ го изпразвамъ. Утре
пакъ ще го напълня. Пъкъ като река — Кон-
сула се позасмѣ дяволито — и съ лири мога
да го напълня, какво мислишъ...

Той излѣзе навѣнъ, поспрѣ се, чу какъ
жена му гълчи още и кълне вжтре, следъ
туй тихо, крадишката, мина задъ кжщи. Той
взе единъ търнокопъ и единъ дълъгъ желѣ-
зенъ шишъ и пакъ тѣй предпазливо и на
прѣсти излѣзе отъ двора и отиде да повика
Татаръ-Христа.

Следъ малко двамата излѣзоха отъ село и
тръгнаха не изъ пжтя, а направо презъ кѣра
къмъ Чамурлий. Срещу тѣхъ, тънъкъ като
сърпъ, грѣеше месеца, връзъ лицето имъ
лѣхаше топълъ вѣтъръ. Вдѣсно и влѣво въ
тъмнината се чуваха да дрънкатъ звънци на
овци и затуй Татаръ-Христо и Консула кри-
вулѣха, за да не ги познае нѣкой. Тѣй като
Консула щѣше да работи съ клечките, той
още отъ сега даде на Татаръ-Христа да носи
желѣзния шишъ. Татаръ-Христо бѣше го на-
рамилъ и върхътъ му се чернѣеше въ небето
като сулица. По единъ търнокопъ носѣха и
двамата.